

MURNIK

ŽENINI
NAŠE
KOPRNELE

Rado Murnik: Ženini naše Koprnele

Založba Genija
www.genija.com
info@genija.com

Za založbo: Blanka Jarni
Oprema: Dubravko Gecan

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-7(0.034.2)

MURNIK, Rado
Ženini naše Koprnele [Elektronski vir] / Rado Murnik. - El. knjiga. -
Ljubljana : Genija, 2013

Način dostopa (URL): www.genija.com

ISBN 978-961-280-175-5 (pdf)

268030976

Rado Murnik

Ženini naše Koprnele

VSEBINA

Prvi ženin	5
Drugi ženin	12
Tretji ženin.....	21
Četrty ženin	27
Peti ženin	34
Šesti ženin.....	41
Sedmi ženin.....	48
Zadnji ženin	55

PRVI ŽENIN

Moja sestra Koprnela mi je sredi vojske rekla: Veš, Vida, ti si prismojena gos, neumen spak in žerafna! To je preveč, posebno žerafna. Tako grdo me je razžalila Koprnela vpričo drugih zato, ker nočem trobiti v njen kozji rog. Moram se maščevati! Razkrinkala jo bom in opisala, kaj uganja z ženini. Ves svet naj jo pozna v pravi luči. Potem bo vsak precej videl, kdo je bolj prismojena gos, jaz ali ona!

Prvi ženin je bil gospod Migec.

Koprnela je imela seveda že pred vojsko celo zbirko ženinov. O teh pa premalo vem, ker sem bila takrat še premajhna. Samo to vem, da je eden izmed njih rekel, da je Koprnela nebeško lepa pa peklensko neumna. Kako zna biti hudobna in hinavska, to je pa v naglici pozabil povedati.

V nedeljo po kosilu je rekel stric Nande: Pojdimo no malo na sonce, saj nimamo masla na glavi! Nato je rekel papa enoglasno: Peljimo se malo po Ljubljani!

Od veselja sem zaploskala.

Kmalu potem smo se zbrali papa in mama in stric Nande in Koprnela in gospod ženin in jaz. Zbral se je tudi naš pes Pufi, ki je s povzdignjenim repom prosil, naj ga ne pustimo samega doma.

Stric Nande je bil že približno trikrat mebliziran. Na Ruskem je zamenjal svoj kanon za hlebec komisa. Služil je namreč pri kanonirjih za kaprola. V vojski so revežu zmrznili brki pod nosom. Zato je hudo zbolel v Galiciji. Morali so ga suparetirati. Tako se je srečno izmazal.

Gospod ženin Migec pa ni bil še nič na vojski. Gospod Migec je bolj majhne sorte, ker se mu ni ljubilo rasti dalje in je prekmalu nehal. Zmeraj nosi velik klobuk ali slamnik, da ga lahko vsak vidi in da ga kdo ne povozi na cesti, kadar hodi sam brez neveste Koprnele. Ker je tako majhen, ga ne marajo k vojakom. Zaradi tega pa ni prav nič žalosten. Gospod Migec mi vedno nosi pomaranč in peškotov. Zato ga imam rada, rajši kakor Koprnelo.

Mama pravi, da je gospod Migec res malo majhen in tudi drugače zelo pomanjkljiv, toda za ženina je še vedno dober, ker je dandanes tako malo moških.

Koprnela je imela za pasom na trebuhu rdečo rožo. Druge obleke je imela samo malo na sebi, da bi bila bolj tresantna. Stric Nande pravi, da se bo kmalu samo s klobukom in parazolom sprehajala po Ljubljani kakor Eva v paradižu. Njen slamnik je čisto majhen in podoben skledi.

Tako smo šli vedno dalje. Zvesti Pufi je tekel za nami, da bi se ne izgubil. Veselo je mahal zadaj z repom, ker je bilo tako lepo vreme, čeprav je bila nedelja. Pufi je poštenjak. Če ukrade kje kaj dobrega, prinese kosti zmeraj domov spraviti.

Na cesti je mrgolelo približno pol milijona feldbebelnov. Drugi vojaki so vsi v strelskih jarkih na fronti ali pa so že pokopani ali pa v bolnici. Feldbebeljni pa imajo strelske jarke v kanclijah. Tako pravi stric Nande. Tam streljajo brez skrbi vsak na svojem stolu za milo domovino. Tam streljajo po ukazu največje kozle, ki si jih more kdo misliti. Streljajo jih namesto ovcirjev, ki ne utegnejo streljati. Ovcirji se morajo ves dan v kočijah in avtomobilih voziti z nobel prijateljicami in jih tolažiti, da mir tako dolgo noče izbruhniti. To je jako naporno delo. Zato so vsi ovcirji dobro plačani in imajo več denarja kakor listja in trave. Križev in svetinj dobe kolikor hočejo, tako da jih komaj prenašajo.

Potem smo se zbrali vsi na tramvaju. Pufi je tekel peš za nami.

Nasproti Koprnele je med dvema goskama sedel mlad ovcir ošabno na svoji boljši polovici. Na sebi je imel samo pol sablje. Blizu njega je sedela godrnanta. S sabo je imela tri otroke zmešanega spola, da jih je zmerjala za kratek čas.

Naša Koprnela je na vse kriplje kukitirala z ovcirjem. Toda gospod ženin jo je držal za roko, da mu ni ušla.

Ovcir pa je gledal tako prevzetno, kakor bi sedel na sami nularici. Pozneje je večkrat pogledal na bujno pljužno naše Koprnele.

Med popotniki je mrgolela kondekerka ženskega spola v kikljijah. Spredaj je bila čisto pravemu kondekerterju podobna. Nasprotno pa je imela zadaj žensko frizuro in kite pod kapo.

S tramvajem smo se peljali do konca Starega trga. Potem smo šli peš proti Krakovemu, da bi videli več sveta.

Kmalu smo prišli na lice mesta, kjer teče Ljubljana proti Črnemu morju. Tam smo najeli čoln. Stric Nande je navdušeno zapel Prešernovo narodno pesem: Nezvesta! Čolnič po mene plava, adijo, le zdrava ostani!

Potem smo veselo odrinili po vodi v daljne kraje. Gospod ženin je držal našo Koprnelo zopet ves čas za roko, ker se je hudo bal, da bi padel v globoko Ljubljano.

Na Ljubljani smo uživali krasen razgled na Grad in na Kamniške planine. Na bregu so prepevale vrane in druge ptice pevke. Slišali smo tudi grmenje topov. Italijanski kanonirji še ob nedeljah in praznikih ne dajo miru. Gospod ženin Migec je rekel: Dokler bo trajala vojna, ne bo nobenega miru. Gospod ženin je jako moder. Zato zmeraj kaj pametnega zine. Mama ga vedno hvali naši Koprneli, našo Koprnelo pa njemu.

Tako smo se prijetno vozili po gladki Ljubljani.

Naenkrat je padla naši Koprneli tista rdeča roža v vodo. Ko sem to videla, sem jo hotela rešiti. Pri tem sem

se, nič hudega sluteč, prekucnila v globoko Ljubljano. Hotela sem kričati, pa nisem mogla reči ne bev ne mev, ker sem imela vodo v ustih.

Namesto mene so kričali vsi drugi kakor obsedeni: Pomagajte! Pomagajte! Tudi zvesti Pufi je tulil in cvilil. Jaz pa sem ležala v vodi, ki je gotovo nad 50 metrov globoka. Moje življenje je bilo tedaj v smrtni nevarnosti. Brcala sem na vse kriplje z rokami in nogami in požirala vodo, da se ne bi zadušila. Moja pljuzna in kikljija sta me držali, da nisem takoj utonila.

Takrat sem mislila, da bo v torek moj pogreb in da bodo imele moje ljube součenke tisto popoldne prosto. Mislila sem, kako jih bo to veselilo, in milo se mi je storilo, ker jaz sama ne bi nič imela od tega. Prav nič se mi ni ljubilo utoniti. Zato sem na vse kriplje molela nos in usta iz Ljubljane. Kmalu pa sem bila vode do grla sita. Bala sem se, da bom dobila vodenico. Moja kikljija je bila že do kože mokra in se je začela potapljati.

Vse to je zapazil stric Nande. Naglo je sezul čevlje in slekel suknjo. Nato se je prekrižal. In glej! Kakor korajžna žaba je skočil z vsemi štirimi obenem v Ljubljano, ker zna tako dobro plavati kakor rasa na vodi. Za njim je štrbunknil tudi naš zvesti Pufi, da bi pomagal pomagati.

Vsi so gledali debelo. Stric Nande pa me je srečno privlekel iz vode v čoln.

Ko smo bili vsi s psom vred zopet v čolnu, se je pametni Pufi otresel, da bi se prej posušil. Pri tem je oškropil vse občinstvo v čolnu, da je bilo hudo razočarano. Meni pa je prihajalo slabo, ker nisem vajena toliko piti.

Prosila sem starše za zamero in obljubila, da ne bom nikdar več padla v Ljubljano. Odpustili so mi. Tako sem bila brez skrbi, da bi bila tepena.

Nato so me vlekli nekam v hišo, da bi me posušili. Stric Nande se je za drag denar preoblekel v kmeta. Pametni Pufi se je šel sušit na veter. Mene pa so dejali v posteljo, mojo in strica Nandeta obleko pa na sonce.

V postelji sem zaspala. Ko sem se zbudila, se nisem ganila. Pri postelji sem zapazila mamico in Koprnelo.

Koprnela je rekla odkritosrčno, da je gospod Migec za njen okus kratkomalo premajhen. Rekla je tudi, da je tako kratek, da bi se skoraj lahko pod mizo sprehajal. 100-krat rajša bi vzela tistega ovcirja, čeprav ima samo pol sablje.

Mama jo je tolažila. Potem je rekla naša Koprnela, da bo gospoda Migca vseeno vzela, ker ima tako dobro službo in bo vsaj preskrbljena. Zdaj ona stori vse, kar on želi. Kadar bo pa njegova gospa, bo moral gospod Migec tako plesati, kakor bo ona hlače nosila.

Jaz pa sem tiho ležala in pazila na vsako besedo bolj kakor v šoli.

Tisti dan gospodu ženinu še nisem mogla povedati, kaj je govorila naša Koprnela o njem. Drugo jutro pa

sem srečala gospoda Migca pred šolo. Mislila sem si, da ga bo gotovo hudo tresiralo, če mu povem, kaj je rekla naša Koprnela. Zato sem mu povedala vse natanko in nisem čisto nič izpustila.

Gospod Migec pa je bil naenkrat bled kakor pobeljen časnik. Gotovo mu je bilo slabo. Zato se je šel nekam zdraviti.

Drugi dan ga ni bilo nič k nam. Potem je pisal naši Koprneli brezžično, naj le brez skrbi vzame tistega ov-cirja! Tudi 3., 4. in 5. dan ga ni bilo več k nam in potem ga je popolnoma zmanjkalo! Ko sem, nič hudega sluteč, pisala domačo nalogo, je priletela naša Koprnela kakor divja koza nad me in me zmerjala, da sem jaz kriva, ker sem vse izklepetala!

Zdaj je bil bobnajoči ogenj v strehi! Prišla je tudi mama. Rekla je, da je moj grdi jezik pojedel Koprneli ženina. Kmalu potem sem dobila zaušnico. Za odškod-nino sem morala še klečati, ker sem govorila samo zlato resnico.

Tako se pri nas preganja nedolžnost. Preljuba pravi-ca, oj kje si doma?

*Vida,
učenka in pisateljica 5. razreda,
Ljubljana, 2. nadstropje*

DRUGI ŽENIN

Žalibog moram že zopet igrati žalostno vlogo preganjane nedolžnosti! Kadar se zgodi pri nas kaj neprijetnega, zmeraj sem kriva jaz!

Ko se je skesal prekratki ženin gospod Migec, se je v naglici odpeljal z brcovlakom v daljne kraje na Lavrico po drugo nevesto. Potem je ostala naša Koprnela sama na cedilu kot penzionirana nevesta v pokoju. Tako pravi stric Nande, ki že ve, kar ve.

Papa je rekel, da je škoda gospoda Migca, čeprav je bil malo prekratek za našo Koprnelo. Zadovoljna naj bi bila z njim, saj vendar iz malega rase veliko! Papa se je pritožil, koliko ga stane Koprnela, ker se ne omoži. Zato se je na vse kriplje trudila, da bi dobila novega ženina.

Zdaj moram opisati, kako je hodila naša Koprnela ženine lovit. Preden je šla lovit, si je lepo umila obraz, roke in vrat z milom, da bi prijetno dišala. Tudi si je postrigla nohtove, da bi se zdela krotkejša. Potlej je obula bele čeveljčke. Taka se je po strašno visokih petah

vsak dan večkrat ponosno guncala od pošte do Zvezde in zopet nazaj, pa tudi drugod po mestu in pod Tivoli ter kazala svojo lepoto. Na cesti se je držala prijazno na smeh, da bi se videli njeni lepi zobje, ki pa niso vsi izvirni. Večkrat je šla tudi s starši v kavarno, v kino in na koncert, pa nikjer ni mogla stakniti nobenega ženina, ker so bili že vsi obsedeni od drugih krasotic.

Zato je rekla mama: To ni nič! Treba je vendar že kaj storiti!

Papa je rekel, naj gre Koprnela za tipkarico ali za godrnanto kam na kmete, kjer imajo še vsega dosti. Saj toliko že še zna, da bi gnala gosposke pamže na sprehod. Tam tudi še niso vsi moški zasedeni.

Nato je rekla mama jedrnato: Ne! Veš kaj? Tisto našo manjšo sobo lahko oddamo neoženjenemu gospodu. Vsak je pa ne bo dobil. Ga bom izbrala že jaz sama. Potem pa naj gleda Koprnela, kako se mu prikupi.

In res! Postavili so v manjšo sobo še stojalo za obleko in nov umivalnik, pa je bilo. Že čez dva dni smo imeli stanovalca. Takoj sem si mislila: Aha, to je pa novi ženin naše Koprnele! Nisem se motila, ker imam za to dober nos.

Novi ženin je Čeh in je tudi cvilist kakor gospod Migec, toda čisto drugačen. Gospod Čeh je Sokol in tako močan, da bi lahko Koprnelo štiporamo nesel na Rožnik ali pa še dlje. Gospod Čeh je vesel človek, ne pa

taka klavrna tutka kakor gospod Migec, ki je Koprnelo tako žalostno gledal, kakor bi grizel bodečo žico.

Zjutraj je gospod Čeh še v postelji žvižgal sokolsko koračnico in je po zajtrku za kratek čas po rokah koral po sobi gor in dol. Gospod Čeh hodi po rokah bolj varno kakor drugi po nogah, tako izboren telovadec je. Zasluži si mnogo denarja, še več kakor gospod Migec, ker je inženir ali nekaj takega.

Tudi stric Nande je dober telovadec. Nekega dne pred kosilom je skočil gospod Čeh v veliki sobi kakor blisk čez mizo! Vsi so mu ploskali. Takrat je stric Nande stavil za 10 cigar, da skoči tudi on čez mizo in še celo v copatah! Na mizi pa se je že kadila juha, pa še riževa, ki je zdaj tako redka in draga. Zato je prosila mama strica, naj ne skače! Toda stric je ni poslušal in je res skočil čez mizo, samo da mu je leva copata čofnila naravnost v juho! Zdaj ni nihče ploskal in nihče se ni več maral naslajati z riževu juhico. Pes Pufi pa je imel veliko pojedino. Pojedel je vse, pustil je le copato. Stric Nande pa je izgubil stavo.

Gospod Čeh je pripovedoval jako tresantne reči iz nevarne vojske. Pripovedoval je tudi, kako se je vojskoval s kosmatim in hudim Rusom.

Nekega dne je na sredi Galicije meril velikanski ruski kanonir s svojim kanonom naravnost nanj, da bi ga ustrelil! Gospod Čeh pa je služil pri fanteriji in je imel samo puško. Vendar pa se ni nič bal.

Zakričal je: Prijatelj, stoj! Nato je zapel navdušeno: Hej Slovani! S svojim lepim petjem je potolažil gospoda sovražnika.

Gospod Čeh je pozdravil ginjenega gospoda Rusa: Nazdar!

Nato je vrgel ruski kanonik svoj kanon v koruzo in oba sta zapela: Kje dom je moj, kje dom je moj? Potem sta pila bratovščino in se tikala kakor dva stara prijatelja.

Potlej sta se še malo pogovarjala in gospod Čeh je dal gospodu Rusu velikodušno svojo zadnjo cigareto v prijazen spomin. S solzami v očeh in v žepnih robcih sta se mirno razkropila vsak v svojo kosarno večerjat pa spat.

Tako tresantno se je vojskoval gospod Čeh z gospodom sovražnikom v Galiciji sebi na čast in drugim v slavo!

Pozneje je še večkrat hrabro padel na polju slave, toda hudobni avstrijski zdravniki so ga vselej hitro zopet ozdravili in ga pognali nazaj na nevarno fronto. Nazadnje pa se je le srečno izmazal. Našel je poštenega češkega zdravnika, in ta mu je naredil spričevalo, da je popolnoma sposoben za invalida. Nato so ga res supraritirali. Tako je gospod Čeh srečno zopet postal cvilist in ni smel več na vojsko.

Gospoda Čeha sem zmeraj rada poslušala, kadar je kaj pripovedoval. Rekel je, da je vojske kriv ošabni nemški cesar, ki zmeraj gleda na zemljevid, da bi videl,

komu bi še lahko napovedal svetovno vojsko. Gospod Čeh je zabavljaj, da Avstrija zmeraj zmaga, pa nikamor ne pride. Izgub nima nobenih razen ranjenih mrličev, ki jih noč in dan vozi Rdeči križ, in razen tistega, kar ji kofescirajo in pokvarijo sovražniki.

Mama ga je lepo prosila, naj ne govori tako nevarno, če ne bomo imeli vsi velike sitnosti tam zunaj na Suhem bazarju!

Gospod Čeh je odgovoril, naj postreljajo na Suhem bazarju tiste avstrijske ovcirje, ki gonijo nedolžne ljudi na vojsko spredaj kožo prodajat, sami se pa zadaj na varnem dobro imajo. Potem je rekel, da razsaja na Dunaju zopet huda ministrska griža. Toda o tem razumem toliko, kakor zajec na turški boben, zato rajša neham.

Drugikrat je rekel gospod Čeh, da bi morali tako nevarnega norca, kakor je nemški cesar, zapreti v železno kletko. Tam bi moral ta zlobni človek sedeti v sami srajci na ledenem prestolu, da bi si ohladil hudobno kri! Potem pa naj bi ga v tisti kletki priklenjenega kazali divjim narodom po Afriki in drugod po svetu kot Ante Krista!

Naša zvita Koprnela se je takoj začela učiti češki, da bi se bolj priliznila gospodu Čehu. Postala je navdušena Čehinja! Prej je bila bolj na nemškutarsko plat in je večkrat rekla, da so Slovenci same mevže! Potem sta gospod Čeh in Koprnela vsak dan po kosilu ostala sama pri mizi. Koprnela se je učila na vse kriplje, da bi prej

znala. Tudi mene je naučil gospod Čeh nekaj besedi in več čeških pesmic.

Gospod Čeh posebno rad uživa češpljeve cmoke. Nekega dne je rekel, da bo vzel samo tako za ženo, ki bo znala dobro kuhati, posebno pa močnate jedi.

Od tega dne je bila naša Koprnela zmeraj v kuhinji kuhana in pečena in je naganjala mlado kuharico Micko, da je delala močnate jedi: Kuharica je kuhala, potuhnjena Koprnela pa je brala nemške romane. Pri kosilu pa je večkrat rekla mama gospodu Čehu: Veste, to je naredila naša Koprnelica! Kajne, kako je dobro? Nato je gospod Čeh vselej zelo pohvalil našo imenitno kuharico Koprnelo. To me je hudo jezilo, pa nisem smela nič ziniti!

Ko sem prišla nekega belega dne iz šole domov, sta sedela gospod Čeh in Koprnela zaročena na zofi. Koprnela je rekla veselo: Veš, Vida, to je moj preljubi ženin! Gospod Čeh je pokimal in rekel: Mala Vida, tvoja sestra Koprnela je moja ljuba nevesta!

Hotela sem reči: No, vendar nismo zastonj oddali sobe. V pravem času pa sem obdržala jezik za zobmi. Mama mi je namreč strogo zaukazala, da smem jezik samo takrat iztegniti, kadar me kdo kaj vpraša.

Potem je vprašala Koprnela: No, Vida! Ali nama ne boš čestitala?

Želela sem obema srečo in mnogo pridnih otrok, posebno ženinu. Nato sta se oba na glas smejala. Mene

je bilo sram, ker nisem vedela, zakaj sem ga polomila. Gospod Čeh pa je Koprnelo poljubil in pritisnil na pljužno. Gospod Čeh ni bil tako dolgočasen kakor gospod Migec, ki je Koprnelo samo gledal kakor nova vrata in jo za roko držal.

Zvečer je novi ženin dal za šempanza. Tudi meni ga je dal poskusiti. Kmalu sem bila židane volje in sem mnogo govorila. Šempanz je bil prav dober, samo prekmalu mi je zlezel v glavo. Papa je rekel, da bom kmalu hodila po vseh štirih kakor Pufi. Zato so me spodili spat. Škoda, rada bi bila videla, kaj je naša Koprnela še počenjala z novim ženinom.

Drugi dan me je gospod Čeh vprašal: Dušica, ali boš tudi ti tako dobra kuharica, kakor tvoja sestra Koprnela?

Nato sem odgovorila prijazno: Saj naša Koprnela ne zna nič kuhati!

Potem je rekel zopet gospod Čeh: Kako da ne? Saj dela tako dobre češpljeve knedlike!

Nato sem odgovorila: Pa čudno! Tiste knedlike in vse drugo dela naša kuharica Micka, ne pa Koprnela. Koprnela samo v kuhinji sedi in bere nemške romane. Kadar pa misli, da boste prišli vi, pa hitro vzame kakšen pisiker v roke in kaj onegavi, kakor bi imela bogve koliko dela.

Gospod Čeh se je začudil in vprašal: Ali je to res?

Odgovorila sem: Res, res! Pa vprašajte našo kuharico!

Gospod Čeh je vprašal kuharico Micko in ta je odgovorila, da je vse res.

Tako se je pokazala moja resnicoljubnost v najlepši svetlobi.

Nekoliko kasneje so se gospod Čeh, mama in Koprnela jako glasno pogovarjali. Nazadnje pa je gospod Čeh kar zginil.

Tudi jaz sem zginila, ker se mi je zdelo nekaj narobe. Izginila sem nemo z doma v šolo.

Gospod Čeh si je potem izbral našo mlado kuharico Micko za nevesto in se v naglici z brcovlakom odpeljal z njo na zakonsko potovanje v Prago, da bi mu tam kuhala češpljeve knedlike.

Koprnela je kričala, da sem zopet jaz kriva vse nesreče, ker vse izčenčam! Potem me je ježno potegnila za mukotrpne lase. Papa je rekel, da preveč berem, zato mi gredo same neumnosti po glavi.

Jaz pa mislim, da je sramota, ker Koprnela ne zna kuhati, kuharica Micka, pa zna, čeprav se je manj učila. Če pa Koprnela ne zna kuhati, naj se pa vsaj ne baha, da zna, ali naj se pa nauči!

Koprnela se je potem na vse kriplje jokala, dokler ni nehala. Medtem so vsi naredili pogrom na mojo preganjano nedolžnost. Toda moje pero naj potrpežljivo molči in naj ostane pokrito s plaščem tihe žalosti!

Od razburjenosti in od jokanja je Koprnela hudo shujšala. Zato je po večerji pojedla še zbirko 5-6 safalad in celokupno potico. To jo je malo potolažilo. Tudi se

je zopet nekoliko zredila. Bila je tako sita, da b' gnala mlinske kamne tri.

Pozneje mi je papa še enkrat rekel: Da bi te mačka pofrizirala! Ali nisi mogla molčati? Govoril je tudi o šibi, ki se meni tako gnusi. Samo stric Nande me je zagovarjal. Zato mu bom vedno hvaležna. Nazadnje so me spodili brez večerje spat.

O kako sem nesrečna in poparjena!

Tako žalostno je minul drugi zakonski ženin naše Koprnele!

Zdaj se moram pa še v naglici podpisati, ker se mi mudi v šolo.

Vida,

učenka in preganjana nedolžnost 5. razreda

TRETJI ŽENIN

Juhuhu! Pomlad je zopet tu!

Letošnja pomlad se je začela letos nekega lepega dne v torek, ko sem šla v šolo dolgčas prodajat. Sonce greje. Ptički pojo. Kužki se ženijo. Mački tudi. Cingelčki rastejo. Popki pokajo. Tudi naša Koprnela poka. To se pravi, njena pljuzinja poka, ker ji je preozka. Naša Koprnela ima namreč novega ženina in novo pljuzinjo!

Najnovejši ženin ni cvilist, ampak je tisti ovcir, ki je tisto nedeljo tako ošabno sedel na tramvaju, ko sem padla v Ljublanico. Piše se Gimpl.

Gospod Gimpl stanuje pri nas. Prišel je v Ljubljano, da se oddahne od strahu, ki ga je imel, ko je v največji naglici bežal pred hudim Srbom. Pod glavo ima štiri zvezde, ker je že nadporočnik. Okoli trebuha ima privezan le panganet. Panganet nosi zato, da na vojski laglje dirja, kadar beži pred nevarnim sovražnikom.

Stric Nande je povedal, kako se je vojskoval gospod Gimpl. Ležal je na fronti in poslušal na telefon, kako

trava rase. To je redka umetnost, katere ne razume vsak osel, ampak samo nekateri. Zato je dobil pet srebrnih in zlatih medalij iz mesinga. Toda tako velike nima nobene, kakor naš pes Pufi pod vratom.

Gospod Gimpl ima bogatega strica, ki je tudi Gimpl. Ta je prodajal plesniv fižol in na pol gnil krompir za vojake in si nabral veliko, veliko denarja. Zdaj pa je bolan in bo vsak čas umrl in vse zapustil gospodu ovcirju. Gospod Gimpl že komaj čaka! Potem bo vzel našo Koprnelo. Stric Nande pa pravi, da iz te nularice še dolgo ne bo kruha, ker ima bogati stric Gimpl dušo na štiri ogle, taka pa ne more kar tako lahko iz telesa!

Naša Koprnela govori sedaj samo nemški in je strašno navdušena za Avstrijo. Pravi, da Avstrija mora zmagati, pa če se Pufi obesi!

Iz avstrijske zastave si je naredila črno kiklo in rumeno pljuzinjo. Papa je sicer godrnjal, naj pusti zastavo lepo pri miru zdaj, ko vsak čas zmagamo na kakšni fronti, posebno pa, kadar je treba podpisati nov vojni puf! Ali naj potem izobesimo kiklo in pljuzinjo, da nas ne postrele na Suhem bazarju vse skupaj s Pufijem vred? Mama pa je odgovorila, da bo ostalo še vedno dosti blaga za največjo zmago.

Nekega lepega dopoldne smo se šli s Koprnelo in gospodom ženinom malo sprehajat. Jaz in Pufi sva bila za varuha, da ne bi kdo pofulil dragega ženina.

Šli smo vsi štirje skozi Zvezdo, kjer zaradi stanovanjske bede stanujejo kavke na kostanjih. Zato stric Nande Zvezdo imenuje Kavkaz.

V Zvezdi je bila ravno velika pasja veselica, katere so se udeležili vsi boljši ljubljanski pasji krogi, med njimi tudi naš Pufi. Nekateri so se šli mance, drugi pa so delali proste vaje. Naš Pufi se je zaljubil v psico, ki ji je bilo ime Kanalja. Njen gospod jo je takoj poklical: Kanalja, ali ne greš hitro sem? Toda Kanalja je imela polno kavalirjev okoli sebe in ni šla. Takrat je hud pinč osebno napadel našega Pufija. Gospod Gimpl ga je komaj rešil.

Potem smo šli proti Šiški. Na cestah je bilo polno mladih zgagic v prav kratkih kiklah, toda vse je prekosila naša Koprnela, ki je imela najmanj na sebi.

Kadar je gospod Gimpl srečal drugega ovcirja, je vzdignil roko, kakor bi se hotel malo popraskati za ušesom, pa se ni, temveč je samo rekel: Rešpekt!

Ali ni to prismojeno?

Jaz revica pa sem morala ves čas molčati. Koprnela je namreč doma rekla, da mi bo kupila nagobčnik, če bom kaj izčefedrila.

Na travniku pred Šiško je bilo polno osličkov. Vide-la sem jih že poprej in vprašala strica Nandeta, zakaj imajo tukaj samo male osle. Odgovoril mi je: Večji osli rigajo na fronti ali pa v pisarnah, posebno na Dunaju in v Gradcu!

Po zraku so brenčali jeroplani kakor čmrlji. Ljudje so jih veselo gledali in komaj čakali, da bi kdo cepnil na tla! O, v Ljubljani je vse polno hinavcev in hinavk!

Potem smo se obrnili proti tivolski graščini. Na velikem travniku so se selcirali hrabri vojaki. Hud dedec je gonil uboge reveže sem ter tja. Bil je že ves hripav, ker je vedno kričal: Fafluhte vindiše švajnehunde! Da so se rajši selcirali, je zatulil včasih tudi: Fadamte zaupokaž!

Gospod Gimpl ga je pohvalil, da je dober komedijant. Potem jim je grdi dedec ukazal, da so na trebuhu merili na sovražnika. Videla sem pa samo pet kuric! Vojaki so premagali vseh pet pišk.

Rada bi bila vprašala, če bo zopet treba doma izobesiti črno-rumeno zastavo, pa se nisem upala. Kokoši pa so odšle drugam, ker se jim je zdelo preneumno! Vojakom tudi. Meni tudi.

Tako smo prišli pod tivolsko graščino, kjer je klop v veliki luknji pod stopnicami. Mislila sem si, kako bi bilo imenitno, če bi bili tisti štirje rjavi psi iz čokolade! Pravijo, da jim je umetnik pozabil narediti jezike. Zato je za kazen sam sebe obesil na bližnjo laterno.

Sedli smo na klop v prijetni luknji in gospod Gimpl je rekel Koprneli: Majn zises, ziiises puprl!

Kmalu pa smo šli dalje, ker je slavno občinstvo preveč zijalo na nas.

Ob poti nad Cekinovim gradom smo sedli v tivol-skem pragozdu na klop, ki je bila okrašena z imeni in letnicami. Mene sta spodila cingeljčke trgat.

Jaz pa sem se polagoma od zadaj priplazila gledat, kaj neki uganjata!

On ji je ovil desno roko okoli rumene pljuzinje in ji skozi njeno levo uho pihal na dušo. Slišala sem samo, da je vprašal: Veš, kaj mi je na tebi najbolj všeč? Tvoji lepi, lepi lasje. Ljubim te na vse kriplje!

O, če bi gospod Gimpl vedel, da ti lasje niso zrasli iz njene glave!

Potem sta se poljubila brez povoda, saj se nista še poslovila, temveč sta obsedela. Nato mu je Koprnela obljubila zakon.

Drugo jutro se je Koprnela kopala. Pustila je svoje lase na mizi v svoji sobi. Bila sem strašno radovedna, kako bi se meni podali. Zato sem si jih dejala na glavo in se šla gledat v ogledalo v veliko sobo. Kar je prišel gospod Gimpl. Povedala sem mu, da to niso moji lasje, ampak Koprnelini.

On je rekel: Kako so lepi!

Jaz pa sem odgovorila: Saj so bili pa tudi presneto dragi! Koprnela jih je kupila v Trstu.

Potem sem ga prosila, naj nikomur nič ne pove, da ne bom tepena! Res je molčal.

Nenadoma je moral odpotovati na fronto.

Čez nekaj dni je pisal Koprneli, da je ranjen južno od vratu in da mu je polkovni zdravnik obljubil, da bo v treh dneh umrl. Koprnela je cvilila, da je vse to laž. Pisala mu je tri ure dolgo pismo.

On ji je samo kratko brzojavkal, da je medtem že umrl in da naj bo srečna z drugim, ki bo občudoval njene kupljene lase in tako dalje. Koprnela se je od togote jokala na vse kriplje.

O posledicah ne bom dosti govorila!

Moje raskavo pero se trese od pravične razburjenosti! Solze mi kapajo na rokopis in delajo grde packe.

Od vseh strani je začelo grmeti in treskati name! Kako so me vsi zmerjali, Koprnela, papa in mama! Najhujša pa je bila Koprnela!

Mama je rekla vsa jezna: Le čakaj, ti spak! Jaz pa sem ušla in se vrnila šele potem na svetlo, ko sem mislila, da je njena jeza že ohlajena. Tako jih dobim vselej najmanj polovico manj!

Šele drugi dan sva sklenili z mamico mir, ki je bil časten za oba dela.

V naglici je gospod Gimpl pozabil plačati stanovanje. Konec tretjega ženina.

*Vida,
učenka itd.itd.*

ČETRTI ŽENIN

Halo, naša Koprnela ima že četrtega ženina!

Ko se je gospod Gimpl odpeljal na fronto, da bi tam na telefon poslušal, kako šota cvete, je nekaj časa žalovala, potem pa se je zaročila z našim novim stanovalcem, ki je Mažar. Z njim se je šla večkrat sprehajat in jaz sem morala z obema hoditi kot angel varuh. Koprnela je zopet vesela nevesta v devetih nebesih!

Zunaj napreduje pomlad. Blagoglasni vrabci čivkajo veličastno na strehah. Metulji in muhe letajo veselo po zraku, ker se jim ni bati preteče draginje. Češnje so naprodaj. Kanacije diše. Žabe pojo. Naša muca ima pet nezakonskih otrok srednjega spola. Njih oče je naš črni maček. Mucka živi zdaj ločeno od svojega soproga, ker se boji, da bi ji požrl mlade, posebno letos, ko je meso tako drago!

Mažarji so divji narod, ki živi o popriki in golašu. Prej so bili Peslajnarji.

Naš gospod Mažar pa ni tako divji, ker je že ukročen. Vedno je vesel in živahen. Gospod Mažar ima močne mustafe, na koncih so pa tako tanke kakor nit. Služil je pri huzarjih in ima od ježe čisto krive noge kakor črka O. V kratkem je naučil našega Pufa, da mu skače skozi te krive noge kakor skozi obroč.

Na vojski je jahal, pa je peš pribežal domov, ker mu je konj poginil. Sovražnik je streljal za njim. Toda gospod Mažar je bežal tako hitro, da je bilo vse streljanje bob ob steno. Tekel je tako urno, da je izgubil oba podplata tam nekje ob srbski meji, kjer menda še danes počivata v miru.

Gospod Mažar dobiva mnogo pisem. Striček Nande sumi, da dela popragando za take ljudi, ki hočejo brez dela dobro živeti. Nemški govori jako čudno, slovenski pa nič.

Najnovejši Koprnelin ženin misli, da so Mažari prvi narod na svetu. Potem bi bila Adam in Eva oba Peslajnarja! Gospod Mažar bi dobil v našem razredu enko v veronauku in še izključili bi ga, ker oznanjuje krivo vero. Koprneli pa je to vseeno, samo da ima zopet ženina! Taka je! Včeraj je rekla nekako takole: Dober je ženin, pa če bi ga Pufi na repu prinesel!

Naša Koprnela ga pihne, kar se da. Zdaj je navdušena Mažarka! Pravi, da so Mažari viteški narod. Neprehoma se uči z ženinom mažarski. Pogledala sem njen

zvezek. Nekatere mažarske besede so čisto take kakor naše, npr. testo, bob, seno, kovač, sito, kolač, potok. Nekatere pa so skoraj take kakor naše, npr. golomb, biko, čitertek, pentek, sombot itd. To je najboljši dokaz, da pri babilonski zmešnjavi ni bilo vse v redu!

Nekega dne smo šli vsi skupaj na kmete. Ko smo potovali približno 50 kilometrov, smo prišli v gostilnico. Tam smo jedli in pili. Tam je bilo tudi kegljišče. Šli smo kegljat. Naša Koprnela je delala same planke. Mama in jaz tudi. Gospod Mažar je nam damam zmeraj podajal kroglo.

Mama je rekla: To je kavalir!

Ko je začel gospod Mažar kegljati, je planil Pufi med njegovimi krivimi nogami za kroglo, ker je mislil, da je mucka. Hotel jo je ujeti in pomrcvariti. Zato ga je papa privezal k naši mizi.

Kadar je kegljal gospod Mažar v polne, jih je padlo vselej vseh devet! Fant, ki nam je postavljaj, je od veselja poskakoval, ker je dobil za to toliko častne nagrade. Stricu Nandetu pa se je to čudno zdelo. Šel je skrivaj gledat. Videl je, kako je fant s konjsko žimo potegnil vseh devet na tla! Takoj je zgrabil hudodelnika za ušesa. Nato se je fantek drl. Potem je stricu obljubil, da ne bo več.

Kmalu potem pa je nalašč vrgel kroglo tako, da ni tekla po žlebu, ampak kar po tleh k nam nazaj. Pritekla je ravno mimo Pufija. Komaj jo je Pufi zagledal, je zalajal

in kakor obseden skočil za njo s tako silo, da je potegnil mizo za seboj in jo prevrnil.

Nato je bil velik polom! Vino in pivo se je razlilo. Na tleh so ležala jedila in črepinje v razvalinah! Zato je bil Pufi grajan in tepen. Striček Nande je rekel, da zato škoda ne bo nič manjša. Gospod Mažar je od veselja zaplesal čardaš. Rekel je, da bo vse plačal on. Papa naj mu posodi, ker nima toliko pri sebi.

Mama je zopet rekla: Vidite, to je kavalir!

Potem smo nehali kegljati in se obrnili proti domu. Koprnela in Mažar sta hodila bolj zadaj. On jo je poljubljal na glas. Neprenehoma sem slišala: Cmok! Cmok! Cmok! To se mi je zdelo grozno neumno. Koprnela pa je kihala, ker so jo žgačkale njegove špičaste mustafe. Taki so ženini. Kaj hočemo?

Kmalu potem je gospod Mažar odpotoval domov v Budimpešto. Čez nekaj dni se je vrnil. S sabo je prinesel dva kovčega. V prvem so bile uši, v drugem pa stenice.

Hotela sem si narediti v teh žalostnih časih malo zabave! Nalovila sem stenic in uši v škatlico in jih zjutraj v šoli skrivaj spustila v zlato svobodo. Najlepše sem iztrešla pri mizi naše puste gospodične učiteljice.

Potem sem mirno čakala, da so se nežne živalce razkropile na vse strani. Sedela sem tako mirno kakor še nikoli, in čakala, kaj bo!

Imeli smo ravno nemško uro. Učiteljica je po svoji stari navadi prodajala sitnost. Nekaj časa ni bilo nič.

Kmalu pa se je začela praskati součenka v klopi pred mano. Tudi mene je začelo srbeti. Nekoliko pozneje so se drgnile tudi druge součenke po glavi, po kolenih, po pljuzinji, po stegnu in koder je katero srbelo.

Gospodična učiteljica je godrnjala nejevoljno: Kaj se pa tako praskate? To ni lepo! To se ne spodobi! Mirno! – Mi otroci smo se nekaj časa premagovali, potem pa smo se zopet marljivo praskali, ker nas je tako presneto žgačkalo!

Učiteljica je ukazala strogo: Obnašajte se dostojno! Kaj pa poreče gospod ravnatelj, ki pride danes k nam, če se boste vedle tako nerodno!

Pa to ni nič pomagalo. Nazadnje se je praskal ves razred z učiteljico vred! Po sobi je dišalo zoprno.

Komaj je izgovorila, že je prišel gospod ravnatelj, ki je bil radoveden, če smo se naučili že kaj bolje nemški. Nehale smo se praskati in smo se samo zvijale. Tudi učiteljica se je zvijala in premikala.

Na šolskem globusu je lezla velika stenica po Srednji Evropi. Potovala je naravnost čez Atlantsko morje in po Severni Ameriki v daljne tuje kraje.

Gospod ravnatelj je ni videl. Gledal nas je debelo in vprašal: Zakaj niste mirne? To je grdo! To mi ni povšeči!

Nedolgo potem pa se je sam srdito popraskal po hrbtu. Zdaj smo se praskali vsi, kar nas je bilo v razredu! Kaj takega še ni bilo v šoli! To bi bilo nekaj lepega za kino!

Takrat je pripotovala tista stenica na globusu iz daljne Azije čez hribe in doline srečno zopet v Evropo domov. V par minutah je dovršila potovanje okoli in okoli sveta.

Ko jo je gospod ravnatelj zagledal, je takoj vedel, kaj je! Nemudoma nas je vse spodil domov. En dan ni bilo nič šole, da bi se iznebili lazic. Dobro se mi je posrečilo! Rada bi bila pomagala še drugim razredom, da bi imeli malo več prosto, pa se nisem upala.

Tudi doma so se razlezle drobne živalce po vsem stanovanju. Mama je bila strašno huda! Stokala je: Kako bomo to nesnago spet odpravili? Oh, oh!

Vsa jezna je očitala gospodu Mažarju: Kaj ste nam prinesli to golazen! Pustili bi bili mažarske uši in stenice doma!

Gospod Mažar pa je mirno odgovoril: Nič ne de, milostiva! Saj tam jih imamo še dosti!

To pa je mamico tako razkačilo, da mu je odpovedala stanovanje. Gospod Mažar je gledal kakor bi moral za kaznen sedeti na bodeči žični ograji!

Koprnela je rekla, da ne mara tako ušivega ženina in se je dala takoj ločiti od njega. Prej je govorila, kako je plemenit in viteški, zdaj pa pravi, da je ušivec! Mažarske zvezke je vrgla v ogenj.

Tako se je končalo vse lepo brez nevihte zame. Tako vendar enkrat nisem jaz kriva, da Koprnela še ni dobila moža! Vendar enkrat ima moja obrekovana in

preganjana nedolžnost mir. Kakor vidim, se mi obeta
boljša prihodnost.

Gospod Mažar je precej odpotoval. S sabo je vzel Koprnelino zlato uro in verižico za spomin. Zmeraj je trdil, da ima resne namene. Taki so bili torej njegovi nameni, da je pouzmal urico!

Kdo bi si bil mislil kaj takega? Jaz tudi ne!

*Vida,
pisateljica in učenka,
Ljubljana, v naglici*

PETI ŽENIN

Naša Koprnela ga pa res pihne! Zdaj je že petemu ženinu prisegla večno ljubezen do preklica.

Najnovejši ženin je Prus in zvitez. Na vratih svoje sobe ima nabito posetnico, da vsak lahko natanko ve, kako mu je ime: Ritt. von Mumpitz. Zato mu pravi mama: Gospod baron. Striček Nande pa je rekel, da je zvitez ali baron ali grof vse ena figa. Tako bo naša Koprnela navsezadnje še od stanu! Vendar pa je rekla odkritosrčno, da bo težko pozabila gospoda Mažarja, ker ji je odnesel zlato urico. Gospod Mažar je delal res propagando ali poprikando (ne vem, kaj je bolj prav) za revo Lucijo in so ga prišli iskat žendarji z nasajenimi puškami k nam, pa ga niso več našli.

Rada bi napisala kaj veselega, da bi se kdo malo razvedril v teh žalostnih časih, če bi bral moje raskave spise. Toda moje pero je obsojeno na same žalostne novice! V Ljubljani in Šiški razsaja lakota. Draginja rase kakor konoplja. Po hišah beračijo naši raztrgani vojaki. Reveži!

Striček Nande je rekel, da pojde še k zelenemu kadru, če ne bo kmalu miru. Tam je vsaj tak kruh, da ga moreš jesti. Ali pa se preseli v Ameriko na boljši svet, kjer so zmeraj tako siti, da komaj dihamo. Papa pravi, da bomo še remeljne grizli, ko vojske ni ne konca ne kraja, ker jo vselej zopet podaljšajo, kadar bi morala nehati. Nam vsem je obleka preširoka. Jaz sem že tako suha, da bi lahko zletela v zrak med kavke. Pravijo, da bomo nosili še papirnate obleke, tako da bomo hodili v škarnicelnih!

Zdaj ves svet nori, posebno pa naša Koprnela! Zaradi draginje pa ni dosti shujšala, ker je šla večkrat s staro materjo na Rožnik. Tam sta popili vselej približno dva litra kofetka. Pač pa ni bila več tako rdeča kakor prej. Zato dolgo ni mogla dobiti nobenega ženina. Papa se je pritožil, da Koprnela ni za drugega kakor za stroške in da ga bo spravila še na beraški boben. Striček Nande pa je nasvetoval, naj gre Koprnela pomagat k Rdečemu križu. Tam se najlaglje kaj zastonj pofuli, kakor mast, sladkor, smrdele in smrdine v škatlicah, perilo, čevlji in druge take delekatesne. Da bi imela boljšo barvo, se je začela po obrazu pleskati, tako da ima lepo rdeče lice in črne obrvi. Nato je kmalu dobila novega ženina.

Gospod Mumpitz je jako dolg in koščen. Na glavi ima dolge lase, ker misli, da je pesnik. Na nosu ima naočnike. Na eno oko nič ne vidi, na drugo uho je pa gluha. Iz obraza mu rase redka brada. Noge ima dolge in krive, pa ne takih kakor pretekli ženina, gospod Mažar,

ampak take, kakor črka X. Drži se leseno in dolgočasno. V ošabnosti prekašlja vse druge narode.

Vsak dan natipka več pisem na pisalnem stroju, ki si ga je privlekel s sabo. Tipka z obema rokama in včasih tudi z nosom, ker je tako kratkoviden. V pismih opisuje lažnjive novice, katere si sam izmisli. Zmeraj leta telefonirat in brcojavkat. Drugi dan pa zopet prekliče svoje lažnjive vesti. Tako ima dvojen dobiček in vse bralce za norca!

Ko sem šla v ponedeljek dopoldne iz šole, sem nenadoma srečala prijaznega hrvaškega strička Paja iz Zagreba. Striček Pajo je mož papanove sestre in jako spoštovan verižnik. Pravi, da se brez goljufije dandanes ne da pošteno živeti. Govori tako debelo, kakor bi orglal. Povabil me je v slaščičarno na peškotke! Iz Zagreba je prinesel tudi belega kruha in celo žemelj! To je bila pojedina!

Vprašal me je: Mujcek dragi, ali ima Koprnelica zopet kakega ženina? Odgovorila sem mu, da je Koprnela gospodu zvitezu Mumpitzu ponudila svojo roko. Hrvaški striček Pajo se je čudno namuzal, potem pa se je opravičil, da ima puno posla in rekel: Zbogom, mujcek zlati! Nato se je razkropil proti kolodvoru, jaz pa domov.

Ker smo imeli doma že malo živeža, smo šli tisto popoldne vsi, papa in mama, Koprnela in gospod Mumpitz, jaz in Pufi rekverirat jajca in moko. Koprnela je

bila strašno lepo napleskana, da je vse gledalo za njo! Njena obleka je bila iz samih luknjic. Papa je nosil velik nahrbtnik.

Tako smo lepo sparoma prišli do Zvezde. Povsod so vihrale črno-rumene zastave, ker smo zopet na puf zmagali. Pred nemško kazino pa sem na tisti nizki strehi zagledala mačka, ki je dremal pod milim nebom. Pokazala sem ga Pufiju. Pufi je takoj začel lajati.

Tedaj so se pritožili nekateri razžaljeni nemškutarji, da je naš pes iz sovraštva grdo oblajal nemško kazino! Nenadoma je planil k Pufiju mlad pobalin in mu s črnim ogljem zapisal na beli hrbet: p. v. To se pravi: politiš frdehtik!

Nato so začeli Pufija preganjati. Metali so palice proti njemu in vpili: Ubijte pasjo mrho!

Pufi pa je sramežljivo stisnil rep med noge in pobegnul v največji naglici proti glavni pošti.

Takoj je bilo polno kofedentov in dedektivov za njim, da bi ga aretirali in spravili na Grad v ječo. Tudi drugi sovražniki so tekli za njim. Nekaj za kino!

Preganjani revež je bežal po Prešernovi ulici in prišel ob Zvezdi zopet k nam nazaj, ker je zvesta domača žival.

Nemškutarska gospoda pa je vpila: Je že tukaj! Dajte ga! Zdaj bi bil Pufi kmalu žrtev svojega poklica, ker je oblajal mačka.

Tedaj pa je stopil gospod Mumpitz na stol, se odkril in začel svoj slavnostni govor. Najprvo je rekel: Stilencijum! Potem je povedal razburjeni nemškutarski gospodi, da se motijo in da je Pufi zvest Avstrijec in lajalen patrot. Nazadnje je zakričal slovesno: Hajl und čik! To je bilo vsem jako všeč. Navdušeno so ploskali gospodu Mumpitzu in ponavljali: Hajl und čik!

Tudi Pufi je globoko ginjen ploskal zadaj z repom in ni več lajal, ker je maček med tem že izginil. Ustrašil se je ploskanja.

Nato je gospod Mumpitz zopet zlezel s stola. Zbrisali smo črne madeže s Pufija, pa ne čisto. Potlej smo popotovali dalje proti Viču. Hodila sem spredaj s starši, vendar sem slišala skoraj vse, kar sta čvekala gospod ženin in Koprnela. Koprnela si je prizadevala, da bi zinila kaj pametnega, pa ni bilo nič.

Največ je govoril gospod Prus. On misli, da so Prusi prvi ljudje na svetu in da so Slovenci same Barbare. Rekel je: Nemec je gospod, drugi narodi pa morajo biti njegovi hlapci! To mi ni ugajalo. Zato imam piko na gospoda Prusa. Rekel je tudi, da je res prav lepo pri nas, toda če bi bilo to na Pruskem, bi bilo še desetkrat lepše.

Ko smo hodili približno sto kilometrov, smo prišli na Vič v prijazno gostilnico. Sedli smo na vrt in jedli jajca, domače salame in dober domači kruh!

Gospod Prus je jedel kakor egiptovska kobilica. Tako požrtvovalen še ni bil noben ženin! Gospod Mumpitz je skoraj ves dan, da mu ne bi bila obleka preširoka.

Pozneje sta šla papa in mama malo rekverirat. Koprnela mi je rekla, naj grem k hlevu za plotom gledat zajčke. Jaz sem dobro vedela, kam Pufi taco moli, vendar sem šla. Pufi je ostal blizu Koprnele in spal. Pri hlevu sem našla dečka, ki je imel majhno brizgalnico in brizgal zajčke. Zajemal je vodo iz škafa in mučil živalce za kratek čas. Tako podivjana je sedaj mladina zaradi vojske. Rekla sem mu, da ga bo vzel stražnik, če ne bo nehal! Nato je vrgel brizgalnico od sebe in ušel.

Jaz pa sem za lesenim vrtnim plotom lepo tiho zlezla na prazen voz. Hotela sem pobrizgati Pufija, da bi mu potem laglje zbrisala črne madeže s kožuha. Pomerila sem natanko na črne ostanke p. v. in pritisnila. Toda zadela nisem Pufija, ampak Koprnelo! Vsa voda ji je brizgnila v poslikani obraz.

O, kako se je pretrašila! Jaz pa še bolj! Joj, joj! Po Koprnelinem obrazu in po pljuzni je bilo polno rdečih in črnih peg! Gospod Mumpitz je gledal strašno debelo in delal tak obraz kakor striček Nande, kadar se razira. Čeprav je bil napol slep, je dobro videl, kakšna pisana ptica je naša Koprnela.

Tedaj so se vrnili starši s praznim nahrbtnikom! Jaz sem bila od strahu kar vsa trda!

Koprnela pa je kričala: To je naredila spet Vida! Nalašč me je poškopil ta nesramni spak!

Meni je bilo strašno, strašno hudo! Zavpila sem za plankami: Ljuba Koprnelica, ne zameri mi, lepo te prosim! Hotela sem poškopiti samo Pufija. Hotela sem storiti dobro delo in ga očediti.

Mama me je hudo oštela. Rekla je, da sem sramota vse rodbine! Pisana Koprnela pa se je od jeze tresla kakor raca na vodi!

No, kaj bi še opisovala ta mučni prizor? Konec! Mama me je doma po prekem sodu obsodila na ječo, poostreno s klečanjem in postom.

Gospod zvitez Mumpitz pa je nujno odpotoval v Berlin in ga ni bilo več nazaj. Škoda! Kako imenitna bi bila zdaj svatba! Bi se vsaj enkrat zopet dobro najedla!

Tako žalosten je bil konec petega ženina. Bojim se, da bo prihodnji še bolj! Zdaj smo brez ženina in brez petrolja. Zato hodimo že s kurami spat. Sestra je strašno huda name, ker ni postala gospa von Mumpitz. Ves dan si briše krokodilske solze, ki nimajo nobene prave vrednosti. Klavrno brenka na klavir. Vesela naj bi bila, da se je znebila odurnega Prusa.

*Vida,
slovenska pisateljica in učenka,
Ljubljana, v hiši žalosti*

ŠESTI ŽENIN

Zdaj jemo večkrat rižoto, polento, morske ribe in tako dalje in dalje.

Koprnela se je namreč zaročila z Italijanom. Ta reva še pet minut ne more biti brez ženina. Zdaj se na vse pretege uči italijanski in je navdušena Lahinja! Po obrazu se ne pleska več. Pač pa si je dala narediti dva nova zoba, da ne bi imela prepiha skozi škrbine.

Medtem se je obrnilo kolo zgodovine. Po dolgih težavah je vendar izbruhnil preljubi mir. Zdaj smo svobodni Jugoslovani! Serbus Avstrija! Tudi nekateri nemškutarji so, kakor bi pihnil, postali zagrizeni Slovenci in kriče: Živela Jugoslavija! Na klobukih in suknjah nosijo slovenske znake. Ti nemškutarski Slovenci pa še vedno govore nemški, toda samo zaradi vaje, da ne pozabijo. Med njimi je seveda tudi naša Koprnela.

Šestemu ženinu je ime Bestiuzza. Gospod Bestiuzza baranta z lirami in se večkrat v avtomobilu pelje v Trst in ne vem kam še. Denarja ima več kakor tisti Mažar stenic

in uši. Prej je bil spakademičen slikar v Benetkah, kjer po morju čolnič plava, ko na barko kliče strel.

Gospod Bestiuzza je bolj majhne sorte, pa precej rejen in črn kakor cigan. Oblečen je lepo in tudi pod nosom obrit, snažen pa ni posebno. Na prstih ima dolge kremplje, ki niso očedeni. Pri kosilu grdo cmaka. Kadar si trebi zobe, vleče sapo skozi, da se mi kar gabi. Strašen človek! Gospod Bestiuzza je neizrečeno prijazen in sladak. Prav tako je potuhnjen in hinavski kakor Koprnela. Lep par! Kadar govori, zmeraj brez potrebe maha z obema rokama okoli sebe in miga z glavo in rameni. Nikdar ni pri miru. Govori neznansko hitro. Meni se zdi jako smešen. Naša nova kuharica Lenka mu pravi: Gospod pajacelj!

Koprnela pa ga ima strašno rada, ker je tako meden. Tudi on jo ima jako rad, toliko da je ne sne! Kadar se vrne iz Trsta, jo objame, kakor bi se hotel metati z njo. Mislim, da ga ima Koprnela tudi zato tako rada, ker ima denarja kakor financerski minister.

Jaz ga pa ne morem živega videti. Vprašal me je, če sem tudi jaz že kaj zaljubljena!

Odgovorila sem mu dostojanstveno: Za take oslarije sem še premlada.

Ko mi le ni dal miru in me hotel poljubiti, sem mu dala zaušnico. (To je prva, ki sem jo dala, vse druge sem dobila.) Povedal je drugim, kaj sem mu odgovorila in

vsi so se mi smejali. Naši mislijo, da ne smem blekniti nobene pametne, če ne bi bil takoj konec sveta ali pa še kakšna hujša nesreča.

Sprehajat se hodimo največ na Grad in na Prule. Gospod Bestiuzza nikdar noče v Zvezdo in pod Tivoli. To se mi zdi malo čudno.

Pred kratkim sta se šla Koprnela in gospod Bestiuzza fotografirat kot ženin in nevesta. Nagajala sem jima zunaj z majhnim ogledalcem, da se nista mogla držati pametno. To pa ni nič pomagalo, ker sta me kmalu zapazila in dognala, kdo jima nagaja s svetlimi zajčki po obrazu.

Včasih smo se peljali z njegovim avtomobilom v ljubljansko okolico in se imeli prav dobro. Doma je brenkala Koprnela na klavir, Lah pa na kitaro in oba sta pela. Tako je naša Koprnela nekaj časa živela kot srečna nevesta v devetih nebesih.

Nekega lepega dopoldne sem bila z novo kuharico Lenko sama doma. Sedela sem na hodniku in pisala svoje zbrane spise. Nenadoma je pozvonilo na stopnicah in prišla je tista mlada godrnanta v rdeči pljuzinji, ki se je takrat na tramvaju peljala z nami, ko smo se šli vozit po Ljubljani. Vprašala me je, kje je gospod Bestiuzza.

Odgovorila sem, da se je šel sprehajat in da se vrne opoldne.

Komaj je odšla gospodična godrnanta, že je prišla mlada, precej debela gospa v lepi židani obleki z boo.

Na sebi je imela zlate uhane, dolgo verižico in prstane. Vprašala me je nekaj laški.

Odgovorila sem, da sem Slovenka in da ne znam italijanski.

Nato me je vprašala v jako čudni slovenščini: Kje je gospod Bestiuzza?

Odvrnila sem, da sta šla z našo Koprnelo na dober zrak. Povedala sem ji, da gospod Bestiuzza stanuje in tudi kosi pri nas, kadar je v Ljubljani.

Laška gospa pa se je začudila in nepotrpežljivo vprašala: Kdo pa je tista Koprnela?

Odgovorila sem odkritosrčno: Koprnela je moja sestra in nevesta gospoda Bestiuzze.

Italijansko gospo je kar nazaj zagnalo. Zavpila je nejevoljno: Nevesta? Ni mogoče! To je zmota!

Rekla sem: Ni nobena zmota. Res je. Pa vprašajte našo kuharico tamle v kuhinji!

Gospa je kar pihala, tako je bila razburjena! Bila je čisto bleda kakor kreda.

Nazadnje je vprašala žalostno: Kdaj pa pride gospod Bestiuzza? Glas se ji je hudo tresel. Meni se je smilila, čeprav nisem vedela, kaj ji je pravzaprav.

Odgovorila sem vljudno, da se gospod Bestiuzza vrne opoldne ali malo pozneje.

Nato je rekla jezno: No, le čakaj me, Bestiuzza! Potlej je naglo odhitela.

Zastonj sem premišljevala, kaj naj vse to pomeni. Bila sem strašno, strašno radovedna, kaj pride iz vsega tega!

Gospod Bestiuzza in Koprnela sta se vrnila, še preden je zvonilo poldne. Igrala sta kakor navadno; ona na klavir, on pa na kitaro. Zraven sta pela na vse pretege. Včasih sta se tudi malo objela in poljubila za kratek čas. Ko sta se ravno zopet goreče poljubljala, so se nenadoma odprla vrata in prihitela je tista godrnanta v rdeči pljuzni.

Obstala je pri vratih in vzdihnila samo: Bestiuzza!

Tedaj je vstala Koprnela in vprašala resno: Gospodična, prosim, kaj pa želite?

Godrnanta pa je zagodrnjala: Kako pa morete poljubovati mojega ženina?

Koprnela pa pokonci! Zakričala je: Vašega ženina? To je moj ženin!

Godrnanta je na vse pretege ugovarjala: To je moj ženin! Koprnela pa je zacepetala z nogo in rekla: Ni res! Moj je!

Godrnanta se je kar tresla od jeze in kričala: Ne! Ne! Ne! Gospod Bestiuzza je moj zaročenec! Moj! Moj!

Koprnela se je zasmejala zaničljivo in rekla: Menda se vam blede. Pojdite k zdravniku. Tukaj nimate ničesar iskati!

Tedaj je vzdignila gospodična godrnanta svoj parazol, da bi udarila našo Koprnelo.

Gospod Bestiuzza je stal ves čas v kotu in ni vedel, kam bi pogledal. Zdaj pa se je oglasil prijazno: Prosim, mir! Postavil se je pred Koprnelo in dobil s parazolom po glavi.

Komaj pa se je to zgodilo, so se zopet odprla vrata in primarširala je tista huda laška gospa v svilnati obleki na fronto. Za kino!

Rekla je: A, tukaj si? Gospod Bestiuzza pa se je držal jako kislo, ko jo je pozdravil.

Sedaj je vprašala gospa strogo: Kaj pa je? Kaj ti hočeta ti dve dami?

Godrnanta se je hitro odrezala: Prosim, gospod Bestiuzza je moj ženin! Koprnela pa je protestirala na vse kriplje: Ne, moj ženin je, moj!

Godrnanta je vpila: Moj! Moj!

Koprnela je kričala: Nesramnost! Moj je!

Italijanska gospa je tako hitro sopla, da je komaj izpregovorila: Kaj se vama sanja! To je moj mož, pa ne vaju ženin!

Koprnela in godrnanta sta zavrisknili: Ni res! Ni mogoče!

To je laško gospo strašno razburilo. Popadla je kitaro in zmerjala svojega moža: Tak si! Sram te bodi, ti hinavec! Ti lump! Druge imaš, jaz pa v Trstu dolgčas prodajam. Ubogi moji otroci, ki imajo takega očeta! O, jaz reva!

To je bil špetakl. Potem je šla reva hrabro nad Italijana in ga s kitaro počila po glavi. Kitara se je razbila. Škoda! Glava je ostala cela. Škoda! Gospod Bestiuzza je pobegnil po stopnicah v daljne kraje. Gospa pa za njim! Takega škandala še ni bilo!

Potem sta prišla papa in mama. Imeli so še dolg pogovor, preden so se ločili.

Naša Koprnela se je grozno kremžila in usekovala, kakor bi imela nahod. Mama je rekla, naj se nikar toliko ne kisa, zdaj, ko so perice tako nesramno drage. Toliko se Koprnela še ni jokala za nobenim. Ves dan je vzdihovala, kakor bi pisala računsko nalogo. Papa je rekel, da bo že nehala, če bo hotela. In res je nehala, le včasih se je še malo pocmerila. Ker pa je prelila toliko vode, je oslabela. Zato je pojedla zbirko 20 češpelj na en dušek. Nato ni imela nobenih bolečin več v srcu, ampak nasprotno, v trebuhu, kjer so jo tiščale češplje.

Položaj je zopet nespremenjen. Koprnela na dilci sedi, ženina pa od nikoder ni. Odpotoval je s svojo hudo gospo v Trst. Dalje prihodnjič.

*Vida,
jugoslovanska pisateljica in učenka,
Ljubljana, na licu mesta*

SEDMI ŽENIN

Uboga Koprnela! Še zmešalo se ji bo! Pri nas stanuje namreč mlad Francoz. Zdaj se reva uči na vse kriplje francoski.

Nekaj dni je za Italijanom še pretakala solze v nalašč za to nastavljeni robec in sedela v senci, da bi si ohladila jezo. Nevesta, ki ima kaj značaja, ne more kar tako hitro pozabiti ženina. Naša Koprnela ga je pozabila šele drugi teden.

Prej se je podpisovala Lahu na čast: Copernella. Sedaj se piše zopet po starem.

Kadar se uči francoski, govori nobel skozi nos, kakor bi imela nahod. Francoski jezik je hudo podoben slovenskemu, samo da imajo besede drugačen pomen. Koprnela zna že tako hitro francoski govoriti, da jo celo sam Francoz težko razume. Zato se rajši pogovarjata nemški, kadar je kaj bolj važnega. Koprnela je zdaj navdušena Francozinja, kakor je bila prej navdušena Italijanka, navdušena Madžarka itd. Če bi prišel danes

ali jutri kakšen Culokafar za ženina, bi bila Koprnela navdušena Culokafra, in potem bi imeli mi bližnje sorodnike v daljni Afriki. Jaz pa se v šoli učim srbski in cirilico. Hrvatski pa že precej znam, ker sem bila lani v velikih počitnicah pri stricu v lepem Zagrebu.

Danes pišem v najhujši naglici! Sploh se mi zmeraj mudi. Zato sem pozabila marsikaj omeniti. Tako sem pozabila povedati, da sem že po drugem ženinu slovesno obhajala veseli juhubilej svojega pisateljevanja. Obhajala sem 50-dnevnico z dvema pomarančama in kosom kolača, ki mi ga je dala stara mati. Jubilej sem slavila v najožjem domačem krogu z novo kuharico Lenko v kuhinji. Tudi sem pozabila povedati, da mrgoli v mojih zbranih spisih mnogo napak, ker moram pisati strašno hitro in se bojim, da mi kdo ne kofescira rokopisa.

Najnovejšemu ženinu je ime Mesje Fripon. Kaj je, ne vem natanko. Menda uči francoski. Gospod Mesje je še prav mlad in tako živahen kakor gospod Bestiuzza. Živo srebro. Zelo je ponosen, da so Francozi premagali Nemce. Pravi, da so Nemci divje Barbare. Gospod Mesje je jako fin in eleganten. Lep je pa samo toliko, da se ga tudi brez stolčka nagledaš. Pod nosom in pod usti ima kratko črno brado. K brivcu leti vsak dan! Gospod Fripon je jako ljubezniv in jako zabaven. Sam ne more biti niti pet minut. Kavalir je pa tak, da mu ga ni para! Precej prvi dan je poljubil mamici roko. Zaradi tega je bila

14 dni dobre volje. Vljudni Francoz pa je pol ure kihal, ker je mama malo prej v kuhinji rezala čebulo. Gospod Mesje je tudi jako duhovit. Na glavi ima polno masla, ki prav prijetno diši. Pri jedi je precej kočljiv. Pri nas je bil kmalu čisto domač.

Naša Koprnela se je nemudoma zaljubila v gospoda Fripona, še prej kakor v Bestiuzzo. E – ljubezen je zmeraj enaka komediji. Najprvo se prav debelo gledata. Potem se smejeta. Nato sedita skupaj. Stiskata si roke in se gledata zmeraj bolj zaljubljeno. Včasih vzdihneta, kakor bi morala klečati za kazen. Potem šepetata, ker se bojita, da kdo ne bi slišal kakšne velike neumnosti. Potem se objemata in poljubujeta. Vmes zopet malo vzdihujeta za kratek čas. Nazadnje pa si pravita: Piši me v uho! To je vse! To je ljubezen! Ali ni to vse skupaj prismojeno? To je jako prismojeno!

Koprnela je pri mizi prav malo, kakor bi prav poceni živela o samem zraku in dobri volji. V kuhinji pa poje kar pol purana požrtvovalno na en dušek! Nekega dne sem vprašala pri kosilu: mama, ali sta bila ta dva ocvrta piščanca vojna invalida? Vsi so se mi smejali. Mama je vprašala: Zakaj invalida? Odgovorila sem: Vsake-mu manjka po ena noga. Ali sta imela nemara železne podreze?

Nato me je zapodila mama iz sobe. Zunaj sem slišala, kako je rekla: Oh, gospod Fripon, tako deklo imamo, ki ni nikdar sita! Sama si vzame najboljše kose!

To me je jezilo! Čakala sem ugodno priliko, da povem gospodu Francozu resnico. Še tisti dan popoldne sem sedela čisto sama v veliki sobi in gledala album s fotografijami. V njem so vsi ženini naše Koprnele. Najbolj mi je ugajal gospod Čeh! Njega bi imela najrajši za svaka. Tako dolgčas mi je po njem, res. Spomnila sem se njegovih lepih pesmic.

Tedaj je prišel mimo odprtih vrat gospod Mesje. Poklicala sem ga tiho in mu povedala korajžno: Koprnela je pohrustala, kar je manjkalo pri piščancih! Koprnela se zmeraj najé že prej v kuhinji. V kuhinji se nič ne ženira. Kadar je pa v družbi, pa sne komaj toliko kakor kanarček, in pravi, da ne more več. O, tudi jaz ne bi mogla, če bi že prej kosila ali večerjala. Koprnela sne za tri druge!

Govorila sem kajpada nemški.

Gospod Mesje me je čudno gledal, potem me je vprašal malo zamišljen: Kakšne fotografije so pa to? Odgovorila sem: To so ženini naše Koprnele! Potem sem mu pokazala vse od gospoda Migca pa do gospoda Bestiuzze. Gospod Mesje pa se je smehljal in rekel modro: Zveza narodov!

Nekaj dni pozneje se je moral odpeljati v Pariz po spričevala, da je res rojen in cepljen itd. Koprnela se je težko ločila od njega. Potem ga pa ni bilo in ni bilo več nazaj! Pa tudi pisal ni nič. Menda je umrl. Koprnela je bila vsa obupana.

Revica se mi je hudo smilila. Zato sem ji hotela velikodušno pomagati. Napisala sem ženitno ponudbo prav lepo in razločno, toda v cirilici, to pa zato, da Koprnela ne bi mogla brati. Bala sem se, da bi bila morebiti huda zavoljo tega. Ponudbo sem sestavila po najboljših inse-ratih v časnikih tako:

To prijazno ponudbo sem nabila v mraku na hišna vrata. Drugo jutro sem sedela, nič hudega sluteč, doma na hodniku in pisala. Razen mene je bila doma samo kuharica. Moja resna ponudba je imela nepričakovano lep uspeh! Kmalu so začeli prihajati cenjeni odjemalci. Vsakemu sem rekla, naj pride opoldne, ker zdaj gospodične Koprnele slučajno ni doma.

Veselilo me je, da se jih je oglasilo toliko, kar drug za drugim! Mislila sem si, da bo zdaj imela Koprnela dovolj izbirati. Toda moje veselje se je kmalu spremenilo v žalost.

Opoldne je čakalo in se gnetlo na hodniku in na stopnicah vse polno nepotrpežljivih ženinov. Papa in mama, ki sta se vrnila domov, sta se komaj prerinila v drugo nadstropje. Papa je vprašal prvega, kaj želi. Odgovoril je, da bi rad videl lepo gospodično Koprnelo. Drugi so se oglasili: Jaz tudi! Jaz tudi!

Papa je ves začuden vprašal, kako jim pride kaj takega na misel. Tedaj so mu povedali, kakšna imenitna ženitna ponudba je nabita spodaj na vratih! Mama je

vila roke, papa je pa kar poskočil! Obraz mu je bil rdeč
kakor pirh. Rekel je: Ni mogoče! Prosim, pokažite!

Lepa reč! Meni je bilo zdaj vroče, zdaj mraz.

Postrežljiv gospod je prinesel moj list in bral slovesno:

»Resna ženitna ponudba!

Cenjenim odjemalcem se priporoča dobro

ohranjena, lepa gospodična Koprneta,

nevesta na razpoloženju. Ogleda se

lahko vsak dan v drugem nadstropju.

Odda se takoj. Gre tudi na kmete.

Tajnost zajamčena.«

Mama je skoraj omedlela! Papa je strašno grdo gledal. Raztrgal je mojo resno ponudbo. Potem pa je rekel: Prosim, oprostite, gospoda! Nekdo si je dovolil neumestno šalo. Skrbel bom za to, da bo prejel zaslužen kazen! Klanjam se, gospoda!

Meni je kar slabo prihajalo. Nekateri so godrnjali in zabavljali, drugi so se pa smejali in norca delali. Potem so odšli. Zame pa so se pričele bridke ure! Oh!

Debele solze mi kapljajo na papir, da se komaj še bere. Zato neham opisovati ta žalostni in mučni prizor. Hvala Bogu, da se zemlja vrti! Če bi se ne vrtela, bi bil zmeraj dan, in moja preganjana nedolžnost ne bi imela nikdar miru. Tako pa me preganjajo samo od sedmih

zjutraj do devetih zvečer. Zato je dobro, da se zemlja suče, če ne bi morala jaz kar obupati.

Nekaj dni pozneje nas je pri kosilu obiskal hrvaški striček Pajo iz Zagreba, pa ni ostal dolgo pri nas. Ko sem šla v Glasbeno Matico, me je spremil do tramvajske postaje. Bil je prav židane volje. Rekel mi je prijazno: Mujcek zlati, ali je Koprnelica še zaročena?

Povedala sem mu, da ji je ušel gospod Mesje na Francosko.

Nato mi je pa rekel: Bom pa jaz Koprneli preskrbel ženina!

Potem mi je še obljubil, da mi bo drugo leto zavezal birmo in kupil bicikl! To je stric! Kaj!

Vsa ginjena sem se mu zahvalila lepo cifrasto in ga prosila, naj pristrčno pozdravi moje sestrčne in teto v Zagrebu. Nato me je še prosil, naj doma nič ne povem, kar je meni povedal. Potem se je odpeljal s tramvajem v daljne kraje.

Jaz pa sem seveda komaj čakala, da sem doma vse povedala. Vsi so gledali debelo, posebno Koprnela! Vsi so strašno radovedni, kakšnega ženina bo pripeljal striček Pajo in od kod!

Naši niso več tako jezni name, kakor so bili. Koprnela pa je zdaj zopet tam, kakor v začetku. Konec prihodnjič.

*Vida,
v največji naglici*

ZADNJI ŽENIN

Moji ljubi starši so najbolj zadovoljni z mano, kadar me ni doma. V velikih počitnicah so me poslali drugič k stričku Paju med gostoljubne Hrvate, da ne bi zopet naredila kakšne zgage v domačem krogu. Na Hrvaškem sem se imela izborna.

Ko sem se vrnila v belo Ljubljano, mi je povedala naša kuharica Lenka, da je medtem naša zaljubljena reva Koprnela imela kar tri ženine obenem, namreč Angleža, Rusa in pravega Amerikanca iz Amerike. Vendar pa se je vsa ta trojna ljubezen v kratkem skisala prav tako žalostno, kakor vse prejšnje.

Koprnela pa je zaradi naporne zaljubljenosti tako shujšala, da so jo dali za nekaj tednov na Gorenjsko. Tam je uživala štruklje pa bohinjski sir in se kmalu zopet popravila. Njena pljuzna je bila vsak dan bolj cvetoča in bujna, ženina pa vendar ni mogla stakniti za zlomka nobenega več!

Mama je vzdihnila, rekoč: Oh! Striček Pajo je menda pozabil, kar je obljubil, da bo Koprneli že on sam pre-skrbel dobrega ženina!

Tako smo mislili tudi vsi drugi, pa smo se motili.

Minul je dan za dnem. Nekaj časa smo pasli ljubljanski dolgčas. Nekega lepega popoldne pa se je papa slovesno odkašljajal in rekel jedrnato: Tako krasen dan je danes! Kaj bi prodajali dolgčas doma! Alo, na noge! Naredimo pešizlet k Fajmoštru ali pa k Figabirtu!

Mama ga je pa hitro: Na drugo ne misliš kakor na gostilnice! Če naj že kam gremo, pojdemo na Rožnik! Jaz sem kar poskočila od veselja in zaploskala! Prosila sem papana tako dolgo, da je pokimal.

Odpotovali smo kmalu proti daljnim goram, kjer kipi Rožnik v strme višave. Naša Koprnela je bila ta dan posebno lepa. Oblečena je bila čisto belo, kakor bi šla k birmi. Njena čista kiklja je ponosno vihrala v lahki sapi, kakor znamenje nedolžnosti.

Veseli in zadovoljni smo hiteli vedno dalje na visoke planine in peli: Na planincih je fletno biti, kjer je dosti kave piti! Jaz pa sem navdušeno deklamirala: Kdor visoko hoče priti, mora trde glave biti!

Ko smo prišli na vrh, sem bila zelo lačna. K sreči je bila tam gostilnica. Gostov je bilo več kakor listja in trave. Komaj smo dobili prostor. Med pogumnimi hribolazci so mrgolele tri natakarike in nam prinesle jesti in

piti. Meni so dali kofedre, ki se mi je pa po nesreči polila po prtu. Vse je gledalo name! Sram me je bilo. Najrajša bi bila zlezla pod mizo. Mama je bila grozno huda! Striček Nande je pa rekel: Nisem mislil, da si tako politična! Potem pa mi je naročil drugo kavo, ker je zmeraj kavalir. Tudi papa je bil dobre volje in je rekel: Kako bodo ta prt oprali, to je zdaj najbolj pereče politično vprašanje.

Vsi so se smejali. Ta trenutek pa je prišel hrvaški striček Pajo! In kdo je bil z njim, kaj mislite?

Gospod Migec!

Presneto! – Kaj?

Striček pa je rekel, da mu je naša kuharica povedala, kam smo šli in potem je prišel z gospodom Migcem za nami. Oba smo pozdravili z velikim veseljem.

Gospod Migec je še vedno tako majhen Migec, kakor je bil prej. Izredil se je pa tako, da je skoraj čisto okrogel kakor šolski globus. Na glavi nosi visok celinder, da bi bil videti večji. Na nosu ima ščipalnik na črni špagi, da bi imel bolj nobel obraz. Na trebuhu se mu sveti debela zlata veriga. Na rokah ima polno prstanov s svetlimi kamni, da se vse bliska, kadar miga gospod Migec.

Gospod Migec je postal vojni milijonar! Pridobil si je več milijonov dinarjev z moko in drugo goljufijo. Vprašal je, če se sme udeležiti naše prijetne družine na stolu pri naši mizi. Vsi so plesali okoli njega, kakor okoli zlatega telička (je rekel pozneje striček Nande). Govoril

je o samih vagonih in o velikanskem dobičku. O ti presneti Migec!

Sedel je seveda pri naši Koprneli, ki je že komaj čakala! Bila je vsa rdeča, kakor bi bila zmerjana v šoli. Bila je res strašno lepa! Gospod Migec jo je kar požiral z očmi.

Mama me je hitro potegnila k sebi in mi zažugala: Le glej, da ne boš kaj izčvekala, kar bi škodovalo Koprneli! Molči, to ti povem, če ne, boš že videla, kaj bo! Spodila me je, naj se grem igrat z drugimi otroki. Šla sem gledat, če je kaj lep razgled z Rožnika. Rada bi bila videla Ljubljano, kjer je stala prej rimska LEMONA. Videla pa nisem nič, ker je bilo preveč drevja. Pri hlevu je ponosno korakal domači petelin na čelu svojih kokoši in kurjega naraščaja. Kure pa sedaj niso več tako ošabne, ker so jajca že bolj poceni.

Ko sem se vrnila, je bila naša Koprnela zopet zaročena z gospodom Migcem. Res je: Prvi bodo zadnji in zadnji bodo prvi!

Ko je zapel gospod petelin svoj večerni kikiriki in odpeljal svojo družino v kurji hotel, smo šli tudi mi domov. Koprnela je hodila seveda z gospodom Migcem, ki se je kar tajal od same sreče! Zopet je Koprneli obleka ponosno vihrala v zraku, ker se ji je spet kiklja bela od južnih sap napela.

Še tisti večer so določili, kdaj bo poroka.

Pred poroko sta se šla Koprnela in gospod Migec fotografirat za večni spomin! Bogati gospod Migec je

sedel moško na zofi na dveh velikih blazinah, tako da je bil videti ravno tako velik kakor Koprnela. V rokah je tiščal visok celinder, čisto nov, še nič povaljan. Oblečen je bil čisto črno, samo srajco je imel belo. Tak je bistro in zadovoljno gledal izza ščipalnika. Nevesta Koprnela je držala velikanski šop najdražjih rož v rokavicah. Bila je vsa v beli svili in na vrhu frizure je imela bel venček pa dolg bel pajčolan. Na sebi je imela polno zlatnine in dragih kamnov, da se je vsa lesketala! Vse to ji je kupil gospod Migec.

V cerkev smo se peljali v avtomobilih! Nobel, kaj?

Gospod Migec je sedel zopet visoko na dveh blazinah! Med svati je bila tudi njegova mati, strašno huda gospa. Zmeraj je zabavljala in kredizirala. Kar ne morem je trpeti. Taka ošabnost in sitnost! Gledala je kakor razkačen lintvern ali zmaj!

Nekaj ji moram narediti! sem sklenila, preden smo se odpeljali. Napisala sem z velikimi črkami na papir:

Pozor
na hudega zmaja!

Ta list sem skrivaj pribila z žebličkom zadaj na avtomobil, v katerem se je peljala prevzetna gospa Migčeva k poroki svojega sina. Koder smo se vozili, so se ji smejali vsi ljudje. Mene je to jako veselilo. Pred cerkvijo pa sem

list zopet skrivaj odtrgala, ker sem pomislila, da čaka doma na mizi polno tort, piščancev, sladoleda in šempanza za svatbo.

Strička Nandeta ni bilo na svatbi. Rekel je: Rajši imam čisto vest kakor polne žepe. Koliko ljudi mora stradati, da se gospodu Migcu dobro godi! Svatba bo mnogo stala, zato bo moka zopet dražja. Brezvestnim verižnikom in milijonavzarjem naj bi pobrali ves prisleparjeni denar in ga takoj pravično razdelili med reveže! Mama pa je rekla, da je vendar dobro, imeti verižnika v žlahti.

Jedli in pili smo več ur zaporedoma najboljše in najdražje jedi in pijače. Povabljenih je bilo vse polno gostov, ki so venomer vpili: Živio! Živio gospod Migec pa mlada gospa Koprnela! Vsi so bili globoko ginjeni, ker so zastonj tako dobro jedli in pili. Povabljeni so bili tudi pevci, ki so kričali in tulili na vse pretege. Papa mi je povedal, da je to sloveče pevsko društvo »Tulečih dervišev«. Lepo umita in nabigecana Koprnela je jedla le malo, ker se je že prej v kuhinji dobro nažokala po svoji stari navadi. Kaj bi bili neki zdaj rekli gospod Gimpl pa Mažar pa Mumpitz pa Bestiuzza pa Mesje, če bi videli gospo Koprnelo ob strani njegove malenkosti gospoda milijonavzarja Migca?! Vsa objokana je bila od samega veselja, da je tako debelo zlato tele dobila za moža.

Pojedina je bila res veličastna! Stala je ne vem koliko tisoč dinarjev. Nikdar je ne pozabim. Oh, škoda, da

nimam več sester! Požrtvovalni gostje so pojedli in popili čisto vse. Ostale so same kosti pa malo zosa.

Naposled so »Tuleči derviši« še enkrat zatulili za slovo. Potem pa sta se gospod Migec in gospa Koprnela – kajne, kako čudno se to sliši? – odpeljala na glavni kolodvor na zakonsko potovanje.

Spremili smo ju do postaje. Malo prej sem iztaknila v shrambi lonček z limom. Hitro sem polimala vrhnjo blazino, na katero je navadno sedel gospod Migec, da bi bil večji. Mirno sem čakala, kaj bo.

Gospod Migec je, nič hudega sluteč, sedel zraven svoje gospe Koprnele v avto. Lima ni videl, ker je bil ravno tako rjav, kakor blazina.

Ko pa smo se pripeljali na glavni kolodvor, in nas je vse gledalo, je zlezel gospod Migec iz voza. Takrat se je smejalo vse slavno občinstvo, ki ga je bilo vse polno na kolodvoru in pred njim. Gospod Migec je imel pod škrici suknje tisto veliko blazino, ki se je prijela njegovih hlač! Zastonj se je prizadeval na vse kriplje, da bi se je iznebil. Blazina se ga je zvesto držala in se kar ni hotela ločiti od njegovih lepih hlač.

Ljudje so se čedalje bolje zabavali, ko je gospod Migec tako smešno migal in skakal, da bi se rešil pritikline. Slišali smo različne opazke:

Oho, kakšna nova moda je pa to? Ta možicelj ga pa res pihne! Ali je lep! Kako je nobel ta možic! Kaj takega pa še ne! Lejte, lejte, kar blazino si je dal prišiti,

da bi mehkeje sedel! Take čudne maskare pa še nisem videl! Bog daj norcem pamet! Hehe, gospod možiček, kaj pa mislite? Saj danes ni pustni torek! Poreden dijak je navdušeno deklamiral: Iz malega rase veliko! Star postrešček pa je rekel: Toliko smeha pa že dolgo ni bilo na kolodvoru!

Tako sem vsaj enkrat razveselila slavno občinstvo v teh žalostnih časih stanovanjske bede in draginje.

Zoprna mati gospoda Migca pa se je strašno jezila! Gledala je pisano kakor huda sova in je kar pihala od jeze in revskala: Ta škandal! Če bi vedela, kdo nam je naredil to sramoto, bi mu zavila vrat, da bi gledal narobe nazaj kakor pav!

Tudi mama je grdo gledala! Jaz pa sem prav ponižno stala ob strani in delala prav nedolžen obraz kakor takrat ko sem bila še tako mlada in neumna, da sem verjela, da imajo eroplani v zraku mlade kakor kavke. Pa ni nič pomagalo!

Gospodu Migcu se je strašno mudilo, da bi se preoblekel. Potem sta se srečno odpeljala v daljne kraje.

Doma pa je bila huda nevihta. Grmelo je precej dolgo. Treščilo je približno petkrat na Dolenjskem. Vdano sem prenašala bridke udarce sovražne usode. Potem je bilo zopet lepo vreme.

Tako se je naša Koprnela po dolgi in mučni ljubezni naposled vendar srečno omožila. Striček Nande pravi,

da ima Koprnela več sreče, kakor pa gospod Migec pameti. To podpišem tudi jaz. Z Bogom!

*Vida,
učenka in pisateljica
v dolini verižnikov*
